

τας ἐν πνεύματι κανονισμοῦ τοῦ Κράτους γενο-
μένης μεταρρυθμίσεως ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Β'.
ἐν Ῥωσίᾳ τοῦ Γλάδστον ἐν ἀγγλίᾳ καὶ τοῦ
Βίσμαρκ ἐν Γερμανίᾳ. (1)

¹Ἐπειτα τὸ τέλος,

X. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ.

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

— Βαθειά τὸν ἐκρυσψαν ἔς τὴ γῆ
οἱ ἄνομοι Ἑβραῖοι
τὸν Τίμιο Σταυρό.
Τοῦ Ὑσταυρωμένου ἡ προσταγὴ
ἔς τὸν ὕπνο μου μὲ λέγει
νὰ πᾶγω νὰ τὸν βρῶ. —

Ἔτσι ἡ Ἑλένη διαλαλεῖ,
τοῦ Κωνσταντίνου μάννα,
βασιλίσσ' ἀκουστή.
Στὴν Ἰουδαία προσκαλεῖ
τὸν κάθε μεγιστάνα
ὁ βασιλεὺς κι' αὐτή.

Ἐκεῖ ὁ Θεὸς ἕναν καιρὸ
σάρκα θνητὴν ἐνδύθη,
γιὰ μᾶς τοὺς Χριστιανοὺς
Κι' ἀπέθανεν εἰς τὸ σταυρὸ
κι' ἐτάφη κι' ἀναστήθη,
καὶ πᾶ ἔς τοὺς οὐρανούς.

— Εἶν' ὁ Χριστὸς ποῦ βοηθᾷ!
Τὰ κάτεργ' ὁρματώστε
γιὰ τὴ Ἱερουσαλὴ!
Σκάψτε ἀψηλά ἔς τὸ Γολγοθᾶ,
τὰ χρώματα σκώστε,
τὴν κόπρο τὴν πολλή.

Κι' ὅποιος τὸν εὔρη τὸ Σταυρὸ,
τὸν φέρη μέσ' τὴν Πόλιν,
μέσ' ἔς τοὺς Ἁγίους περνᾷ.
Γιατὶ θεὸς ναῦρη θησαυρὸς,
ποῦ σκέπει ἀπὸ τὸ βόλι
κι' ἀπὸ τὸν Σατανᾶ. —

Σκάψτουνε μιά, σκάψτουνε δύο,
σκάψτουν πολλαὶς ἡμέραις
μὲ τ' ἀργυρὰ τάσιπ' —

Ὡ νὰ χαθοῦν, νὰ μὴν τοὺς διῶ! —
Τὸν σκέπασαν μὲ λέρες —
Ποῦ νὰ τὸν εὔρης πιά!

Μὰ κεῖ ποῦ σκάψτουν σκυθρωπά,
ἐν ἄρωμα σκορπιέται,
μοσχοβολᾷ γλυκά.
Μέσ' ἀπ' τὸ χῶμα τὸ σκορπιᾷ
μιὰ λουλουδιά, ποῦ σειέται
μὲ τ' ἄνθη τὰ λευκά,

Τρέχει ἡ Ἑλένη μὲ καρδιά,
σκάπτει ἔς αὐτὸ τὸν τόπο

1) Γνωστὸν ὅτι διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ Βίσμαρκ ἐπιδράσεως
τοῦ διασῆμου ἀπὸ καθέδρας κοινωνιστοῦ καθηγητοῦ
Βάγνερ ἐψηφίσθη ὁ ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν Γερμανικὸς νό-
μος τοῦ 1883, πιθανώτατα δὲ τῆς αὐτῆς ἐνεκὲν ἐπι-
δράσεως συνεκλήθη ὑπὸ τοῦ νῦν αὐτοκράτορος τῆς Γερ-
μονίας ἡ περὶ τῶν ἐργατῶν Εὐρωπαϊκὴ Συνδιάσκεψις.

τὸ χέρι τῆς τὸ ἄβρό.
Σκάπτει κοντὰ ἔς τὴ λουλουδιά —
Δὲν ἔχασε τὸν κόπο —
Εὐρήκε τὸ Σταυρὸ!

— Σηκώσεται τὸν ἀψηλά!
Τὸν νῦρα, μὲ ἀνίκη,
βαθειά τὸν προσκυνῶ!
Τὸ φῶς τοῦ μᾶς χαμογελά.
Ὅαν λάβαρο, ὅαν νίκη,
ἀπὸ τὸν οὐρανὸ!

Μὰ καὶ τὸ λουλουδο ἔς τὴ γῆ
νὰ σέβεσθε μαζί του
ποῦ ἀξιώθηκα νὰ βρῶ.
Ἀπ' τὸν Παράδεισο ἔχει βγῆ,
μὲ τὴ γλυκειὰ πνοή του
νὰ ραίνει τὸ Σταυρὸ. —

Ἐκτοτε μένει σεβαστὸ
τὸ πράσινο βλαστάρι
μὲ τ' ἄνθος τὸ λευκό.
Τοὺς ἁγιασμοὺς κάμνουν μ' αὐτό,
τὸ παίρνουν γι' ἅγια χάρι,
τὸ λὲν Βασιλικό.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τὰ κατωτέρω ᾄσματα ψάλλονται ἐν Ἠπείρῳ ὑπὸ
παίδων περιερχομένων τὰς οἰκίας κατὰ τὴν ἑορτὴν
τοῦ Λαζάρου καὶ συλλεγόντων αὐτὰ εἰς ἀμοιβὴν τῶν
ἐγκωμίων, ἅτινα ἀποτείνουσιν κατὰ σειραν πρὸς τὰ
διάφορα μέλη τῆς οἰκογενείας.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΦΕΝΤΗ

Ἀφέντη μ' ἀφεντάκη μου, πέντε βολαὶς ἀφέντη,
Πέντε κρατοῦν τὸ μαῦρό σου, πέντε τὸ καλλιγόνου
Καὶ πέντε σὲ παρακαλοῦν: Ἀφέντη, καθαλλίκα!
Κι' ἀφέντης καθαλλίκεψε ἔς σέλινο πουλάρι
Ὅπῳ ἤλιο ἔς τὸ μέτωπο, φεγγάρι ἔς τὰ καπούλια.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΚΥΡΑΣ

Κυρὰ καλή, κυρὰ χρυσή, κυρὰ μαλαμματένια,
Γιὰ πάρε τὰ κλειδάκια σου κι' ἀνοίξε ταὶς κασέλλαις
Καὶ πάρε τὸ φακίολι σου καὶ στραβοφακιολίσου.
Τριγύρω τὸ φακίολι σου μελίσσι κολλημένο.
Τὸ μέλι τρῶν οἱ ἄρχοντοι καὶ τὸ κερί ν οἱ ἅγιοι
Καὶ τὸ μελισσοδότανο βαστοῦν τὰ παληκάρια.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΓΥΙΟΥ

Ἀγόρι μ' ἀγοράκι μου, καλὸ μου παληκαράκι,
Σοῦ μὴνυσαν ἡ λυγεραὶς κ' ἡ κόρη πάγαπούσες;
Νὰ πᾶς νὰ πάρης τὸ φιλί. νὰ πάρης τὴν ἀγάπη,
Τί κατεβαίνει ὁ Ντούναβος καὶ πέρνει τὰ γιοφύρια.
— Ἀς κατεβῇ κι' ὁ Ντούναβος κι' ἄς πάρῃ τὰ γιοφύρια,
Ἐ τὸ δαχτυλίδι μου πατῶ ἔς τὴν τρίχα μου διαβαίνω,
Καὶ θὰ περάσω ἀντίπερα πέρα ἔς ταὶς μαυρομάταις,
Πῶχουν τὸ μάτι σὰν ἐλιά, τὸ φρύδι σὰν γαϊτάνι.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Ἐδῶ ἔχουν κόρην ὡμορφὴ θέλουν νὰ τὴν παντρεύουν,
Δὲν θέλει γιὰ τοῦ βασιλιᾶ, δὲν θέλει γιὰ τοῦ Ῥήγα,
Μόν' θέλει τᾶρχοντόπουλο μὲ ταὶς παλλαὶς χιλιάδες.
Ποῦ κοσκινίζει τὸ φλουρί καὶ πέφτει τὸ λογάρι
Καὶ τὰποκοσκινίσματα τὰ δίνει ἔς τὸ μαντήλι
Καὶ τὸ μαντήλι ἔς τὸ σπαθί καὶ τὸ σπαθί ἔς τὴ ζωση
Κ' ἡ ζωση ἀπάνω ἔς τὸ λογο καὶ τὸ λογο ἔς τοὺς κάμπους.
(Ἐκ συλλογῆς Α. Ι. ΕΞΑΡΧΟΥ).